

DOLNO- POČERNICKÝ Lístek

Úvodník *Stále obnovujte svoje smýšlení a oblečte člověka nového (sv. Pavel – Ef 4,23-24)*

Bratři a sestry, milé děti, vážení čtenáři DoPoLi. Popeleční středou - 9. březnem jsme letos vstoupili do doby svatopostní a nyní uprostřed dubna jsme již za Květnou neděli, vstoupili jsme do Svatého týdne, je tedy čas k malé osobní sebereflexi každého z nás s otázkou, jak jsme využili tento nabídnutý čas metanoi (řecky: obrácení, správné nasměrování).

Jako první moment může posloužit zcela prosté počítání, kolikátou dobu postní to vlastně ve svém životě prožívám? Já už 44. Určitě jsem je neprožil všechny stejně užitečně a zbožně.

Jako druhý krok si můžeme připomenout takové postní doby ze své minulosti, které nám nějak výrazně utkvěly v paměti, a bude stát za to si připomenout, čím náš život zásadně obohatily. Dovolím si opět osobní vzpomínku. V mé mysli zanechala výraznou stopu postní doba v roce 1986, kdy jsem se účastnil duchovní obnovy, kterou pro chaloupkové asistenty (dnes bychom řekli animátory) připravili salesiáni a jejich pomocníci u Ládi Pavlase na chalupě v Pozovicích mezi Jihlavou a Havlíčkovým Brodem. Abych se na ní mohl podílet, neváhal jsem tenkrát jet z Humpolce na kole přes 40 km i s batohem na zádech, ale stálo to za to, byl to pro mě silný zážitek, a navíc ilegální. Pro mě to byla první duchovní obnova v životě a právě v situaci, kdy jsem byl hladový po duchovních hodnotách a hledal jsem směr, kterým bych se v životě měl vydat. Při přednáškách jsem si všechno podrobně zapisoval a pak jsem o tom ještě dlouze přemítal v malé místnosti, kde byla umístěna Eucharistie. Krásné chvíle to byly! Duchovních obnov jsem později prožíval ještě mnoho, ale stejně je všechny v duchu poměřuji s touto první. Byly to právě duchovní obnovy, po kterých jsem činil svá velká, životní rozhodnutí, hledal kudy dál. Jsem přesvědčený, že ztišení srdce před Pánem je i dnes nenahraditelnou cestou pro toho, kdo chce zaslechnout tichý Boží hlas, který jej volá. A přitom, jak je dnes snadné prožít duchovní obnovu!

A co můžeme udělat jako třetí krok v pohledu na své životní postní doby? Předně si uvědomte, že nevíme nikdo z nás, kolik nás jich ještě v životě čeká, a proto je ta letošní poslední (aspoň zatím). Je to tedy poslední postní doba v mém životě. Co si z ní odnesu do dalšího života a co do věčnosti? A není to vlastně totéž? Jaké učiním ROZHODNUTÍ ohledně mého dalšího života? Každý si zde prosím naprosto upřímně řekněme: Toto je můj úkol!

Podívejme se teď na události našeho času, které nás v současnosti provázejí a další, které zatím očekáváme. Pod čarou poskytují malou orientační nabídku, která Vás může inspirovat. Zkusme se společně zamyslet nad tím, které jsou pro nás důležitější, které podstatně ovlivní náš život, které jsou takřka opěrnými zdmi našich duchovních (či životních) chrámů a skrze které k nám promlouvá náš nebeský Otec. Pojďme se nechat obnovit Slovem živého Boha, Kristovými svátostmi, působením Ducha svatého ve společenstvích Církve, ale také naší společnou modlitbou a životem v její síle. **TEĎ** je ten příhodný čas, teď je doba spásy – Postní doba – Svatý týden – Velikonoce 2011.

Váš emeritní administrátor P. Pavel Dominik Hertl, SDB, Litomyšl

Události našeho času (doplňk k úvodníku P. Pavla D. Hertla, SDB – pozn. red.):

Živelné katastrofy – Japonsko, Austrálie, Haiti; nepokoje a války v severní Africe; očekávané zvýšení cen zboží a služeb; stále se zhoršující stav životní prostředí; bolestná politická a mravní úroveň mnoha našich politiků.

Ale též: obnovení našeho křestního slibu o Vigílii Zmrtvýchvstání Páně (23. dubna) a radost z Kristova Vzkříšení; setkání mladých křesťanů s biskupem jejich diecéze (16. dubna); dlouho očekávané jmenování (3. března) nového sídelního královéhradeckého biskupa Mons. Jana Vokála, jeho biskupské svěcení v Římě (7. května) a převzetí služby biskupa (14. července); blahořečení milovaného papeže Jana Pavla II. (1. května); prožívání Roku křtu jakožto začátku tříleté duchovní přípravy na 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje; Světový den mládeže s papežem v Madridu 16. – 21. srpna;

A v neposlední řadě také události nejosobnější: narození a křest našich dětí; první zoubky, první krůčky a první slůvka; první společné modlitby s malým dítětem, které se učí mluvit; první třída; první Svaté přijímání; ukončení vzdělání, maturita, promoce; první lásky a zamilování; prožívání známosti, svatebních příprav a svátosti manželství; nouze hmotná či duchovní, nemoc, opuštěnost; umírání a smrt našich blízkých a drahých bytostí.

Přání správce farnosti

Milí farníci,

od Květné neděle začínáme prožívat tzv. Svatý týden, bezprostřední přípravu na největší křesťanské svátky Velikonoce. Přeji nám všem, abychom tyto poslední dny přípravy na velkou událost smrti a vzkříšení Ježíše Krista prožili co nejlépe a tak mohli za několik dní začít prožívat Velikonoční radost z vykoupení. Ať nás v tomto úsilí provází pomoc naší duchovní matky Panny Marie, která stála pod křížem na Golgotě a trpěla i za nás.

Otec Pavel

Ikona vyzařuje

Černý Most 9. dubna 2011

Minulý týden jsme se mohli sami přesvědčit o blahodárném působení ikony Panny Marie milostné, která putuje po našich domovech. Bydlíme v dvoupokojovém bytě na Černém Mostě. Nejvíce času trávíme jako rodina v obývacím pokoji, který je svého času zároveň i pracovnou, ložnicí a „dětským koutkem“ našeho sedmiměsíčního chlapečka Matěje. Proto umístění ikony Panny Marie právě zde se přímo nabízelo.

Malý Matěj v posledním měsíci velmi špatně spal ve své postýlce, která stojí v rohu pokoje vedle manželské postele. Budil se až devětkrát za noc a vyžadoval časté kojení. Bylo to vyčerpávající období pro celou rodinu, které bylo navíc umocněné velmi těžkou nemocí mého tatínka. Přítomnost ikony zharmonizovala celý pokoj, a jak věřím, její pozitivní vyzařování zklidnilo i Matýska, blízko jehož postýlky stála. Náš syn spal mnohem klidněji a budil se jen na kojení dvakrát za noc.

Modlitba před ikonou, růženec a pravidelná četba Písma svatého jsou velkým požehnáním a milostí pro naši farnost. Já sama jsem prožívala velké zklidnění. Láskyplné a tajemné spojení P. Marie s malým Ježíšem je hodně inspirativní pro prožívání našeho pozemského mateřství. Pod dojmem blízkosti smrti mého tatínka jsem za tímto milujícím objetím zároveň cítila i velkou bolest, kterou musela P. Marie prožívat pod křížem svého syna. Bolest ztráty, kdy nás opustí nám milovaná osoba, byla pro mě mnohem snesitelnější při pohledu na P. Marii. Přítomnost ikony mi dodala sílu, vyrovnat se lépe se smrtí mého tatínka.

Tatínek nás opustil v pátek (1. dubna), a jak pevně věřím, skrze své předchozí utrpení se takto symbolicky připodobnil Ježíšovi. Utrpení a velká bolest přivedly tatínka k rozhodnutí přijmout křest a svátosti na smrtelném loži. Velký podíl na spáse mého tatínka má v tomto ohledu náš otec Pavel, který tatínka pokřtil a biřmoval, zároveň mu udělil také svátosti pomazání nemocných a společně i mé mamince

svátost manželskou. Následné přijetí Ježíše v eucharistii posílilo tatínka a domnívám se, že i prodloužilo jeho život o další tři měsíce. Jako křesťní dar obdržel tatínek ikonu archanděla Michaela, napsanou na papíře, která mu byla oporou v poslední fázi jeho těžké nemoci.

Přeji nám všem, abychom se vždy, především během velkých těžkostí a zkoušek, dokázali opravdově s důvěrou obracet k Bohu a P. Marii jako prostřednici milosti a byli schopni ocenit duchovní bohatství ikon. „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodině smrti naší. Amen.“

Gabriela Nácarová

SKAM

www.iskam.cz

V sobotu 18. června se uskuteční (nedaleko od kostela, v areálu základní školy Dolní Počernice) již šestý ročník SKAMu (Setkání Křesťanské Aktivní Mládeže). Sjde se okolo stovky mladých lidí, kteří budou soutěžit ve fotbalu, florbalu, volejbalu či atletice o putovní poháry. Celý den vyvrcholí společnou bohoslužbou a večerním grilováním na farní zahradě.

Rádi bychom Vás poprosili o pomoc ve formě finančního příspěvku či jiné, např. v podobě něčeho drobného na zub.

Akce by nevznikla bez mnohých lidí, kteří nám pomáhají, často na úkor svého volného času. Rádi bychom se jim odvděčili alespoň malou peněžní částkou. Pro případné finanční dary máme možnost vystavit potvrzení k odepsání z daní či budeme Vaši firmu propagovat formou vystaveného loga ☺.

Co se týká občerstvení, budeme vděční za cokoli. Sportovci vydají přes den plno energie, rádi ji doplní například voňavými buchtami od Vás ☺. Případné „vyživovací“ dary prosíme dodat v pátek 17. června po 18. hodině na faru v DP.

V neposlední řadě existuje ještě jiná forma podpory, a to ta největší. „*Marné je lidské namáhání, bez Božího požehnání.*“ Prosíme o Vaše modlitby.

Předem moc děkujeme!

Více na www.iskam.cz

Organizátoři SKAMu

Společný ples počernických farností

Také letos se farnosti Dolno- a Hornopočerničáků spojily při přípravě a společného plesu. V pátek 7. ledna 2011 se v sále Hotelu Svornost v Dolních Počernicích sešli tancechtiví hosté z obou farností. Letošní ples byl v režii Hornopočerničáků, celou akci vtipně a svižně moderovala Katka Trutnovská. Kapela zajišťující hudbu čítala jednoho zpěváka a hudebníka zároveň, pan hudebník byl však i kouzelník, a tak jsme měli příležitost tančit za zvuků několika hudebních nástrojů.

Program plesu oživilo vystoupení dívek z tanečního studia Soni Fikejzové a krásný zpěv Magdaleny Moudré. Pod vedením Pavla Jakubce jsme se mohli naučit a zatančit si belgický tanec (jestli měl nějaký název, tak si ho

bohužel už nepamatují) a nechyběl ani prostor pro taneční soutěžení. Za zmínku určitě stojí neskromná tombola. Lístků do tomboly bylo hodně, díky neúnavným prodejčům z řad mládeže se prodaly všechny, a přestože nebyly všechny lístky výherní (i když na lístku napsané poděkování za příspěvek je vlastně také výhra), snad každý účastník plesu vyhrál nějakou hodnotnou cenu. Zapomenout nelze ani na výrobky (náramky, šperky), které pro nás připravila mládež ze Spolča a které bylo možno na plese zakoupit. Výtěžek z tohoto prodeje byl určen na adopci na dálku.

Všem, kteří se na přípravě a průběhu plesu podíleli, patří velký dík za povedenou akci.

Markéta Švejďová

Dopis z misí

15. listopadu 2010, Golaghat, Assám, Indie

Dne 25. ledna 2011 ráno v 5⁴⁵ našeho času zemřel ve věku 95 let v Imphalu v Don Bosco School P. Jan Med, SDB.

Byl kdysi provinciálem v Chennai. Stál u mnoha duchovních povolání. Byl misijním průkopníkem v horách dvou indických států Nagalandu a Manipuru v severovýchodní Indii. Svatý a velkodušný muž.

Ke konci svého života byl dlouhý čas nemocen. Jeho stav se horšil den ode dne.

Narodil se 13. dubna 1916 v Jihlavě, noviciát konal ve Svatém Beňadiku na Slovensku, první sliby složil 31. července 1934, věčné sliby 31. července 1937, na kněze vysvěcen 7. ledna 1943.

Byl učitelem, formátorem, 6 let provinciálem, milovníkem hudby, 5 let novicmistrem a misionářem - průkopníkem.

Byl mnohostranně činným, významně utvářejícím salesiánskou kongregaci v Indii.

Pohřeb se konal 28. ledna 5³⁰ našeho času v Salesian College v Dimapuru. (pozn. red.)

Tak už jsem sice v Indii, přesněji v Assamu, nějaký ten pátek, ale stále mě nepřestává překvapovat a udivovat.

Minulý týden se pro nás podařilo získat povolení pro vstup do státu Nagaland a Manipur. Kvůli teroristům obchodu se zbraněmi a praní špinavých peněz, přílivu levné pracovní síly a muslimů z okolních států (především z Myanmaru (Barmy)) mohou cizinci vstoupit do těchto států jen na základě zvláštního povolení, které není jednoduché získat, a v případě povolení do Manipuru není zadarmo. Když přihlédnou k tomu, jak už jsem si zvykla, že všechno v Indii dlouho trvá (a ani na úřadech to nebývá lepší), tak pro mě bylo překvapující zprávou, že jsme se už v sobotu odpoledne (6. listopadu 2010) mohli vydat na naše zatím nejdlejší cestování po severovýchodní Indii za hranice Assamu. Cíl cesty byl jasný – návštěva mého slavného krajana otce Jana Meda v Imphalu (Manipur).

Pokud mohu srovnávat převážně hinduistický Assam s většinou křesťanským Nagalandem a hodně křesťanským Manipurem, (zde je křesťanství hodně v horách, zatímco v rovinaté oblasti Imphalu jsou převážně hinduisté), musím říct, že se náboženství projevuje v sebemenších maličkostech a v mnoha oblastech života. Paradoxně mi lidé v Nagalandu a v Manipuru připadají světovější, otevřenější a chápavější než lidé v Assamu, který je světu mnohem dostupnější.

V neděli odpoledne jsme se tedy z Dimapuru vydali přes nádherné kopce, dosahující až 4 000 m. n. m., do hlavního města Nagalandu – Kohimy. Chvillemi jsem nevěděla, jestli jsem v džungli nebo v ráji, (ale to

možná vyjde nastejno), a nemohla jsem odtrhnout oči z kopců. Jednou z prvních zastávek bylo salesiánské centrum Dona Boska (DB) v Zubze. V Zubze mě uchvátily pohledy z okna na úžasné kopce, kterých jsem se po dvou měsících roviny v Assamu nemohla nabažít. Taky mě zaujal zdejší kostel, který je nevšední svými tvary. Dále tu samozřejmě, jako v každém správném salesiánském centru, nechybí škola, hostel pro kluky, hostel pro holky, o které se starají sestry Salesiánky, a také zde mají salesiánský noviciát.

Dále jsme pokračovali do Kohimy, kam jsme dojeli až ve večerních hodinách. Díky tomu jsme alespoň nepřišli o pohled na krásně rozsvícené město vystavěné v kopcích. Zde jsme spali opět ve středisku DB.

V pondělí ráno jsme pokračovali v cestě. Podívali jsme se na světoznámý kohimský hřbitov z druhé světové války. Zde jsou památníky velice mladých vojáků, kteří během druhé světové války položili svůj život v proslulé bitvě o tenisové kurty. Zde byl v urputných bojích zastaven postup Japonců na západ. V dopoledních hodinách jsme bez problému překročili hranice Nagalandu a Manipuru. Dokonce jsme se i přátelsky pozdravili s místním hraničním důstojníkem. Cizince tu asi moc často nepouští, a tak si za námi přišel podat ruku až do auta.

Hornatá část Manipuru není až tak rozdílná od Nagalandu. Avšak na kulturu, tradice a jazyky to je velice pestrý stát. Nenosi se zde typické indické sári, ale sukně a široké šály, na kterých mají podle kmenů vyšité ornamenty.

První zastávkou v Manipuru bylo Tadubi. Tady nás přivítali žáci z 10. třídy místní školy St. Joseph zpěvem a rúží (živou! – v Assamu jsem si už zvykla, že všude jsou umělé kytky, a tak to bylo milé překvapení). Všude, kam jsem přišla, stačilo říci, že jsem ze stejné země jako otec Med, a už všichni věděli, kam si mě zařadit a hned jsme byli kamarádi. Čím víc jsem poznávala díla otce Meda, tím víc jsem ho obdivovala a těšila jsem se na setkání s ním.

Na oběd jsme byli pozvaní do Maramu. V tomto rozvíjejícím se místě Salesiáni dostávají univerzitu. Jediná široko daleká možnost univerzitního vzdělání v této oblasti a i na tom má podíl otec Med. A nejen na tom. Čím především se zapsal do paměti zdejších lidí a hlavně dívek, bylo to, že zde dal zbudovat hostel St. Monica pro dívky, a tím jim umožnil získat univerzitní vzdělání. V Maramu Salesiáni dále vybudovali a spravují hostel pro kluky, technické učiliště a Hight school DB. Další salesiánská škola John Paul II. se nachází na kopci nad Maramem, asi ve výšce 2 500 m. n. m., v Maram Khutlen. Zde jsou dvě třídy školky (nursery a kindergarden) a 1. až 7. třída. Tady studenti dobře vědí, kde je Česká republika. Protože právě jí, respektive dárcům z České republiky, jsou vděční za to, že tato škola stojí. Popravdě, byla jsem hrdá, že jsem Češka. Navštívila jsem skoro každou třídu, popovídali jsme, zaspívali a zasmáli se.

Odpoledne jsme se ještě podívali do Senepati, místa, kde otec Med v Manipuru začínal. Zde na přelomu 70. a 80. let minulého století zbudoval Hight school a také hostely pro studenty. Představa, že když do tohoto divokého kraje, zdejších nepohodlných kopců, přišel otec Med, tak tu nebylo nic, a on tu z ničeho začal budovat školy, mě čím dál více přiváděla k úžasu. Začátky tu musely být opravdu drsné. Tady mě začalo více docházet, proč tu tak všichni Jana Meda obdivují. To, co jsem tu teď viděla, (jen zlomek toho, kde všude otec Med působil), byla fungující centra, která dětem z hor přináší vzdělání a to s ohledem na jejich kulturu, jazyk a tradice. Je skvělé, že myslí i na své pokračovatele zřizováním noviciátů a že teď má kdo pokračovat v jeho obdivuhodných dílech.

K večeru jsme dorazili do Imphalu. Naše první kroky směřovaly do nemocnice, kde se otec Med léčí. Tak dlouho očekávané setkání, které během dne nabralo mnohem větších rozměrů, bylo tady. Otcí Medovi je 95 let. Vzhledem k tomu, že si letos (2010) v létě opakovaně zlomil nohu, zůstává v nemocnici, kde má veškerou péči. Jeho kosti jsou dost křehké, celkově je hodně hubený a trpí nepravidelnými bolestmi. Teď už je upoután na lůžko, což pro něho bylo, vzhledem k jeho celoživotní vitalitě, ze začátku dost těžké přijmout. V době naší návštěvy byl jeho stav stabilizovaný a celkově byl v dobré kondici. Dýchal i jedl sám. Otec Med mluví v intervalech a více méně mu je rozumět. Občas opakuje stejná slova nebo si nemůže vzpomenout, co chtěl říct, ale věty dávají smysl a přemýšlí mu to dobře. Jeho ošetřovatelky jsou moc milé a pékně se o něho starají. Každý den, s ohledem na jeho zdravotní stav, má nějakou návštěvu.

Otce Meda jsme v nemocnici navštívili 4x (v úterý večer, ve středu ráno, ve středu večer a ve čtvrtek ráno), jen jednou (ve středu ráno) se necítil dobře a byl unavený, tak jsme s ním nemluvili dlouho. Bylo to velice silné a obohacující setkání. Na začátku se divil, že vypadám stejně jako on (myslel tím, že jsem bílá a pak nechápal, že jsem se naučila tak dobře česky. Mluvila jsem tedy na něho česky, rozuměl mi, ale reagoval anglicky. Avšak nevzdala jsem to! Neustále jsem na něj mluvila česky a asi po 15 minutovém monologu se postupně rozmluvil i on česky. Jedna z prvních českých vět byla: „Odkud jste? Já jsem Jihlavák!“ Nakonec se zas pro změnu nemohl přeorientovat zpět na angličtinu, takže když na něj otec Samuel nebo ošetřovatelky mluvili anglicky, odpovídal česky. Tak jsem pak fungovala jako překladatelka. Jak samy ošetřovatelky říkají, otec Med trpí bolestmi, ale snáší je statečně a nestěžuje si. Naopak humor ho i přes všechno neopouští. I během naší návštěvy jsme dost vtipkovali a hodně se nasmáli. Rád vzpomínal na Čechy. Je více než jasné, že přestože získal indické občanství, srdcem zůstal Čechem. Do Čech taky posílá několik vzkazů, slíbila jsem, že to vyřídím:

Na sklonku svého života posílá důležité poselství pro své „věrné Čechy“. Doslova ho tu přepisuji:

- „Já skoro nevím, co mám říct, ale jedna věc je důležitá, aby všichni křesťané byli jedno. Proč jsme? Protože jsme jedna síla, všechny církve by se měly spojit. Ne protestant, katolík, baptista, ale všichni v jedné církvi v Kristově lásce. Boží láska zvítězí!
- Já jsem ready odejít z tohoto světa. Já chci umřít za to, abychom všichni byli jeden tým, jedna skupina, abychom všichni byli jedno pro Pána Boha.
- Matka Boží musí být s námi a všichni dohromady.
- Dvacáté první století musí být stoletím lásky. Evropa se musí obnovit. Zase se musí začít všechno od začátku.
- Já umírám, ale to není konec. Vy musíte pokračovat, pracovat, aby všichni byli jedno.
- Budu sledovat Vaši práci. Běžte a dělejte to, co děláte! Rád Vám požehnám, podpořím Vás a budu se za Vás modlit v češtině, v angličtině, němčině.
- Já umírám rád, už nemám sílu, ale to není konec, Vy ji máte a můžete pokračovat. Práce, která začala, musí pokračovat. Kousek po kousku, až se podaří velké dílo. Bůh je větší a dá nám sílu všechno zvládnout.
- Pište, pište, pište, aby čeští dárci nepřestali.
- Kéž by všichni pokračovali v práci!
- S láskou, vírou, ... (nebylo rozumět) jsem starý Čech...
- Poslední pozdrav od Pána Boha: Dělejte, co můžete! Nezbyvá mi moc života, ale modlím se. Já už jdu pryč, ale zůstávám s Vámi!

Setkání s ním bylo něco úžasného. Starý muž a přesto tak plný života. Ačkoliv je upoután na lůžko, čiší z něho životní energie. Je obdivuhodné, jak to všechno s pokorou zvládá. Pro mě osobně to byl hodně osobní a povzbuzující zážitek, na který nikdy nezapomenu.

V pondělí večer nás ještě čekalo krásné uvítání v DB centru Chingmeirong v Imphalu, které je momentálním domovem otce Meda v severovýchodní Indii. Společně se dvěma žáky otce Meda, kteří ho přiletěli navštívit z Bangaloru, nás místní studenti přivítali zpěvem a tancem manipurských kmenů. Dostali jsme na uvítanou široký šál s výšivkou manipurského kmene Kachua. Nakonec jsme taky něco přidaly z naší české kultury – zazpívaly jsme českou písničku. Připravili pro nás moc pěkný večerní program, který byl protkáán nevěšdní manipurskou kulturou.

Druhého dne jsme navštívili katedrálu St. Joseph a také biskupa. Tady, když jdete na návštěvu za biskupem, tak se nemusíte nějak objednávat, prostě vejdete. Tento biskup, přestože už je v důchodě, je stále aktivní a pomáhá, kde může. Právě jeho dílem je Catholic medical centre, v kterém se léčí otec Med.

Dále jsme se byli podívat ve škole St. Felix a ve škole v Lieshembau, které jsou podporovány prostřednictvím otce Meda. Ve škole v Lieshembau jsem se učila tancům z různých manipurských kmenů a povídala jsem si se studentkami. Taky jedna ze škol, která se mi hodně líbila a působila na mě příjemně.

V úterý odpoledne jsme se sešli s domestic worker. Tento projekt, zabývající se dětskou prací, mě hodně zaujal. Domestic worker jsou děti z chudých rodin, které musí pracovat. Často pracují se svými rodiči v nějaké bohaté rodině. Většinou jako kuchařky, uklízečky či zahradníci, zkrátka dělají vše, co je v dané domácnosti potřeba.

I do života těchto dětí se zapsal otec Med velkým písmem. Zasloužil se o to, aby tyto děti měly možnost chodit po práci do školy. Také byla zřízena služba, kdy sociální pracovníci zjišťují, v jakých podmínkách děti pracují.

Osobně jsem s některými dětmi i sociálními pracovníky mluvila a – jak jsem slyšela – některé děti pracovaly v opravdu krutých podmínkách. Jedno děvče mi se slzami v očích vyprávělo, v jakých podmínkách musela s maminkou v jedné rodině pracovat. Jak na ni byli zlí a jak neměla naději, že by se to mohlo změnit. Je jasné, že tuto špatnou zkušenost si už ponese celý život, ale byla jí vrácena naděje, že její život i život jejich dětí může být lepší.

Jak jsme tak cestovali z místa na místo po indických cestách, měla jsem dost času přemýšlet. Už delší dobu, co jsme v Indii, se zaobírám myšlenkou, jestli je spravedlivé, že někteří lidé se narodí v bohaté Evropě nebo Americe a jiní v chudé Africe či Indii.

A je to vůbec štěstí, že jsme se narodili v Evropě, kde máme relativně všechno? Vždyť lidé tady mi připadají mnohdy šťastnější. A když jsme se narodili v Evropě, neměli bychom tuto „výhodu“ využít ve prospěch druhých lidí, kteří ji nemají? Možná i my bychom potom byli šťastnější. Vždyť je to přeci v každé druhé české pohádce, že opravdovým bohatstvím je štěstí a láska a že moc a majetek ničí lidi. Tak asi něco takového a mnoho dalšího se mi honilo hlavou, když jsem cestovala po manipurských kopcích.

Ve středu v raních hodinách jsme se z Imphalu vydali na cestu zpět. Posnídali jsme u sester Salesiánek v Kangpokpi. Dívky, které tu bydlí v hostelu a o které se sestry starají, nás vřele přivítaly zpěvem a nádhernou živou kyticí. I tady jsme slyšeli o dobrotivosti otce Meda.

Poslední návštěva byla u sester v klášteře u katedrály v Kohimě. Zdejší sestry se starají o studentky, které jsou rovněž podporované prostřednictvím otce Meda. Přenocovali jsme opět v DB v Kohimě a dalšího dne jsme ráno pokračovali zpět směr Dimapur a následně Golaghat, protože naše povolení tohoto dne nemilosrdně končila.

Nevím, jak se to všechno otci Janu Medovi podařilo dokázat. Je jasné, že sám by to nezvládl. Pomoc četných dárců z Čech, Slovenska, Itálie a dalších zemí je zřejmá. Každopádně této práci obětoval celý svůj život, a aby jeho práce nebyla zbytečná, je třeba v jeho dílech pokračovat, jak si to i on sám přeje.

Lidé si tu váží jak otce Meda, tak i sponzorských zemí, protože dobře vědí, že bez dárců by toto všechno nebylo možné. Cení si každého, kdo jim pomáhá a svoji vděčnost vyjadřují i navenek. Tak, jak to ukázali mě – hudbou, zpěvem, tancem – a jak je to pro jejich kulturu příznačné.

Mnoho lidí tu otce Jana Meda považuje za svatého muže. I já se mezi ně řadím. Jsem pyšná na otce Meda a na všechno, co udělal z lásky pro druhé.

V našich dějinách je pár osobností, na které můžeme být právem hrdí a z jejichž života si můžeme brát dobrý příklad. Najít takového Čecha v současné době, už je mnohem těžší. Škoda, že v Čechách mnoho lidí neví, jakého mají krajana a nemohou být na něj také tak hrdí.

„Kdo dává, dostává, mnohem víc přijme...“ sv. František z Assisi

Marie Polívková

- dobrovolnice organizace Christian Solidarity International (CSI - Křesťanská mezinárodní solidarita) pracující v dimapurské provincii v Indickém svazovém státě Assám, tedy v severovýchodní Indii podobně jako stát Manipur, kde žil otec Jan Med, SDB)
(redakčně zkráceno, plné znění na www.csi-cr.cz; text převzat z Zpravodaje CSI, číslo 1/2011)

Postoje při mši svaté

Člověk je nejen duše, ale i tělo. To má svůj dopad i pro náš modlitební život – nelze u modlitby (zejména té společné) přehlížet její tělesnou složku. Nesmí být sice jednostranně zdůrazněna, abychom neskouzli do pozice farizeů, kteří si více hlídali, jak jejich modlitba vypadá, co všechno navenek absolvovali než vnitřní hloubku (kontakt, rozmlouvání s Bohem.) Vnější gesta a postoje nemají být cílem či jedinou

naplní modlitby, ale vhodné gesto či tělesná poloha může disponovat i naše nitro k většímu soustředění. Někdy dokáže jedno gesto vyjádřit více než spousta slov.

Proto je důležité vnímat, co, jak a proč konáme při liturgii. To je osobní aspekt mého zapojení do prožívání bohoslužby. Ale nejsem tam sám, stojíme před Bohem jako společenství, jako jeho lid – proto je důležité určitá gesta a postoje sjednotit, aby jakási vnější nesourodost až „anarchie“ neodváděla naši pozornost a nerozbíjela navenek proklamovanou jednotu.

V zásadě známe tři liturgické postoje: stání, sezení a klečení.

Stání

– základní liturgický postoj; vyjadřuje odhodlání zapojit se do Boží služby, postoj připravenosti „být zde“ pro Boha; také symbolické vyjádření připojení se k modlitbě pronášené i mým jménem (vstupní, nad dary, po přijímání) či k průvodu, jehož jsem součástí, ale z praktických důvodů nemohu putovat kostelem (průvod kněze přicházejícího nebo odcházejícího od oltáře, křížová cesta, apod.)

Sezení

– postoj naslouchání (Božího slova, kázání) či soustředění u osobní modlitby (např. po sv. přijímání)

Klečení

– postoj klanění (před Nejvyšším), prohlašuji svou poníženost; klečíme před Bohem přítomným v Nejsvětější svátosti – u proměňování, před a po sv. přijímání.

V průběhu mše svaté

Stojíme	příchod kněze začátek mše svaté	Stojíme !!!	preface („Pán s vámi! Vzhůru srdce! ...“)
	Kyrie, Sláva na výsostech Bohu, vstupní modlitba	Klečíme	eucharistická modlitba – začátek proměňování
Sedíme	1. čtení, žalm 2. čtení	Stojíme	eucharistická modlitba – pokrač.
Stojíme	evangelium	Klečíme	Otče náš, pozdravení pokoje
Sedíme	kázání	Klečíme/Sedíme	Beránku Boží
Stojíme	Vyznání víry, přímlyvy	Stojíme !!!	po sv. přijímání
Sedíme	příprava oltáře a obětních darů	Stojíme !!!	modlitba po sv. přijímání (od výzvy: „Modleme se.“)
Stojíme !!!	výzva k modlitbě („Modlete se bratři a sestry, aby se ...“)	Sedíme	prání ohlášky
!!!	modlitba nad dary	Stojíme !!!	požehnání odchod kněze

Marcela Krňávková

Silvestr 28. prosince 2010 – 1. ledna 2011

Tento silvestr jsme se vydali se společen na salesiánskou chalupu Orlí hnízdo, která leží blízko vesnice Čeladná, jež se nachází u Ostravy. Na nádraží v Praze se nás sešlo 16 mladých lidí a jeli jsme něco okolo šesti hodin, než jsme dorazili na místo na druhé straně republiky. Tam nás čekal asi tříkilometrový výstup k chalupě, kde jsme se setkali s mládeží z Ostravy, ze Zlína a z Třince, dohromady asi 34 lidí.

Celou dobu byl program velmi rozmanitý. Mohli jsme se seznámit při bohatém seznamovacím programu. Měli jsme možnost poznat i okolí skrze krátký výlet na nedalekou horskou chatu Ondřejník. Cestou jsme krásně vymrzli, takže jsme uvítali teplou chalupu a teplé jídlo.

Abychom se také trochu rozhýbali, hráli jsme lesní běhací hru, kde jsme si ozkoušeli běhání z kopce do kopce. Workshopy, které jsme si mohli vybrat a to z masírování, tancování, focení či vyrábění, nás zabavily na celé odpoledne, během kterého jsme se mohli naučit plno nových věcí.

Silvestrovský večer, který jsme připravovali celý den, se konal v duchu zlatých dvacátých let. Celý večer jsme hráli plno zábavných her, viděli plno scének od pohádek, hororu až po reklamy. Přesně o půlnoci jsme bouchli šampaňské a šli se koukat na údolí, které bylo zalito praskajícími petardami a rachejtlemi, které na nebi hrály plno barvami. My jsme také neodolali a nějaké ty rachejtle odbouchli. Pak následovala novoroční mše svatá, která zahájila Nový rok... Doufáme, že vyjde pořekadlo: jak na Nový rok, tak po celý rok, tedy celý rok býti v září Boží.

Ráno jsme s menšími obtížemi vstali, zabalili jsme si a vydali se domů. Cesta vlakem byla příjemná a ubíhala rychle – celou dobu jsme skoro prospali.

Započali jsme Nový rok, doufáme, že šťastný a plný úspěchů.

Marie Jakubcová

Z farních kronik – Kronika aspirantů ročník 1990 – 1991

Tak tady to všechno začalo. Toto je římskokatolická fara v Dolních Počernicích. Právě tady jsme se sjeli a sešli 2. září 1990 v neděli večer.

V 19⁰⁰ jsme měli mši svatou společně s Benem a Jožkou Kopeckým. Beno říkal v homilii takový příběh o tom, jak se někdo dostal na věčnost. Nejdřív přišel do pekla a viděl tam lidi sedící u stolu s dvoumetrovými lžicemi. Každý se snažil nabrat na lžici něco z mísy, která ležela uprostřed, ale když se mu to už podařilo, nemohl si to sousto podat k ústům, protože lžice byla velmi

dlouhá. Tak tam všichni seděli kolem plného stolu jídla, ale hladověli, strádali.

Obdobná situace byla i v nebi, lidé tam také seděli kolem plného stolu jídla, měli také dlouhé lžice, ale protože si dávali sousta navzájem, nikdo nehladověl a byla tam veselá nálada.

V jiném příběhu mluvil Beno o muži, který přišel k bráně kláštera, na které bylo napsáno: Toto je brána do nebe. Poutník se odvrátil a putoval po celé zemi, až přišel na konci svého života znovu k této bráně. Zbytečně promarnil svůj život, stejně přišel k téže bráně jako předtím. Co nám Beno chtěl v těchto příbězích říct jsme pochopili.

Touto mši svatou a prvním večerním posezením na faře začalo fungovat **Salesiánské středisko mládeže a aspirantský dům Dominika Savia**.

Hned druhý den po mši svaté spojené s ranními chválami a po rozjímání v kostele jsme šli do dětského domova. Představili jsme se panu řediteli Černému, sepsali pracovní smlouvy na 1 rok a hned začali pracovat:

Tomáš Hubert jako údržbář na 1/2 úvazku,
Žanek Honza jako pomocná síla v kuchyni na 3/4 úvazku,
Jirka jako noční (pomocný) vychovatel a já – Francesco jako uklízeč na celý úvazek.

Den na to v úterý jsme jeli na první konzultace na Střední pedagogickou školu do Prahy 6 – Dejvic. Dálkové pomaturitní kvalifikační studium začali od nás z fary navštěvovat Pavel – Reverend, Petr – Stolka, Jirka, Hubert, Žanya a já.

Do třídy chodíme spolu s dalšími pěti bohoslovci – salesiány, kteří jsou různě v Čechách a na Moravě na asistenci, dále s námi chodí

čtyři Dcery Panny Marie Pomocnice a čtyři aspirantky, dvě dominikánky, dvě anglické panny, čtyři sestry ze Schonstadtu (dvě z nich začaly během roku uzavřený noviciát), potom Jarda Štaffa, Magdaléna Ehrlichová a Johanka.

z originálu kroniky přepsal Tomáš Krňávek

Další část přineseme v některém příštím čísle DoPoLi